

אנדריו קופפי

סבא שלי, אנדריו קופפי, ידוע היה בכל האזור כאיש שקט וישר. וכמו שהכירו אותו בכל האזור, כך גם הוא הכיר את האזור כולו, כל פינה, גבעה וגיא, ביצה ומרעה, שדה וחורשה. לכן הופתע מאוד כשערב אחד מצא את עצמו באזור אותו לא הכיר בכלל. הוא והסוס הטוב שלו נתקלו כל הזמן בעץ כלשהו, או אבן או שקעו בביצה שלא הייתה צריכה להיות שם.

נוסף על כך בכל מקום גלוי גשם ירד עליו ורוח עזה של חודש מרץ נשבה בין העצים. לכן שמח אנדריו כאשר ראה אור במרחק, וכשהתקרב ראה ביתן שלא הכיר ולא ידע כלל איך הגיע למקום זה.

בכל אופן נכנס פנימה אחרי שקשר את סוסו, ומצא שבאח דולקת אש נעימה. עמד שם גם כסא שכאילו דיבר אליו "בוא ושב עלי."

לא הייתה נפש חיה בחדר. ובכן הוא התיישב, התחמם והתעודד אחרי שהתייבש קצת, אך

כל הזמן התפלא והשתומם.

"אנדריו קופפי! אנדריו קופפי!" מה זה! מי קרא לו ואין איש במקום? כמה שלא הביט סביב, בפנים ובחוץ, לא יכול היה לראות ייצור כלשהו על שתיים או על ארבע רגליים, כי גם סוסו נעלם!

"אנדריו קופפי! אנדריו קופפי! ספר לי סיפור." הקול נשמע קרוב יותר ויותר. ואיזו בקשה מוזרה זו! לא מספיק שלא נותנים לו לשבת בשקט ליד האש, אך עוד דורשים סיפור! "אנדריו קופפי! אנדריו קופפי! ספר לי סיפור, כי אחרת יקרה לך אסון."

סבא שלי נדהם כל כך שיכול היה רק לעמוד ולהביט סביב.

"אנדריו קופפי! אנדריו קופפי! ספר לי סיפור, כי אחרת יקרה לך אסון."

ופתאום מארון, שאנדריו קופפי לא ראה קודם, קפץ אדם. ואדם זה נראה מרוגז מאוד והחזיק בידו מוט עץ מתאים כדי לפצח גולגולת. אך כשסבא הביט בו היטב הוא הכיר את פטריק רונאי, והרי כולם ידעו כי פטריק

רונאי טבע בזמן הדיג לפני שנים רבות.
אנדריו קופפי לא ידע האם לעמוד או לשבת
אבל ברח בריצה מהבית. הוא רץ ורץ בלי כל
מחשבה על מה שראה, עד שנתקל בעץ גדול.
אז התיישב כדי לנוח.

לא ישב זמן רב נשמעו קולות.
"הוא כל כך כבד, הבחור" "חכה, חכה עד
שנגיע לעץ הגדול שעומד שם ושם ננוח."
הקולות דיברו כנראה על העץ שתחתיו ישב
אנדריו קופפי, או בכל אופן כך הוא חשב. על
כן הוא תפס ענף שמעל ראשו, עלה עליו
והסתתר שם. מוטב לראות מאשר להראות,
חשב.

הגשם פסק והרוח נרגעה. הלילה היה חשוך
מאוד, אך אנדריו קופפי יכול היה לראות
ארבעה אנשים שסוחבים איתם ארגז ארוך.
הם הגיעו אל העץ, הורידו את הארגז, פתחו
אותו והוציאו ממנו לא אחר אלא את פטריק
רונאי. פטריק לא דיבר מילה ונראה לבן כמו
שלג.

איש אחד אסף זרדים ושני הוציא אזוב ואבן

אש וכעבור רגע אש דלקה וסבא יכול היה
לראות את פטריק רונאי בבירור.
אם עד עכשיו אנדריו קופפי ישב בשקט, הרי
עכשיו היה שקט עוד יותר.
האנשים מצאו ארבעה מוטות שהעמידו בצלב
עם מוט חמישי, כמו שיפוד, מונח עליהם,
ולמוט זה קשרו את פטריק רונאי.
"הוא יתאים לנו" אמר אחד "אבל כשנלך מי
ישים לב עליו, מי ידאג לאש, מי יסובב אותו
ויקפיד שהוא לא יישרף?"
ואז פטריק פתח את פיו ואמר "אנדריו
קופפי".

"אנדריו קופפי! אנדריו קופפי! אנדריו קופפי!
אנדריו קופפי!"

"תודה רבה, רבותיי" אמר אנדריו קופפי "אך
אני לא מבין כלום ממה קורה כאן."
"מוטב שתד" אמר פטריק.

זו הייתה הפעם שניה שהוא דיבר ואנדריו
קופפי החליט לרדת. ארבעת האנשים הלכו
להם והוא נשאר לבדו עם פטריק.
הוא ישב ושמר על האש, ומדי פעם סיבב את

השיפוד וכל הזמן פטריק הביט עליו.
אנדריו קופפי המסכן לא הבין כלום, ולא כלום,
והוא הביט על פטריק ועל האש וחשב על
הבקתה שביער, והיה מטושטש לגמרי.
"הי, אתה שורף אותי" אמר פתאום פטריק.
"אז סלח לי" ענה סבי "אבל אוכל אולי לשאול
אותך שאלה?"
"אם תרצה תשובה מזויפת" אמר פטריק
"הסתובב אחורה, אחרת תצטער".
הדבר לא עזב את ראשו של סבא. הרי כולם,
הקרובים והרחוקים, אמרו שפטריק נפל
מהסירה וטבע. היה לו על מה לחשוב לסבי,
והוא חשב.
"אנדריו קופפי!, הי אנדריו קופפי! אתה שורף
אותי!"
סבי הצטער והבטיח שישגיח להבא.
"מוטב שכך תעשה" אמר פטריק, וקרץ לו
בעין וחרק את שיניו עד שאנדריו קופפי קיבל
צמרמורת. הרי הדבר היה מוזר ביותר. הוא
היה כאן, ביער עבות שלעולם עוד לא ראה,
ומסובב את פטריק רונאי על שיפוד. לכן לא

פלא שסבי הרהר והרהר ולא שם לב על
האש.
"אנדריו קופפי! אנדריו קופפי! אני אקבור
אותך!"
וסבא ראה שפטריק השתחרר מהשיפוד ועיניו
הבהיקו ושיניו הבריקו.
סבי לא עצר יותר לרגע אלא רץ לתוך חושך
הלילה של היער. הוא לא שם לב על אבנים
בהן נתקל ולא על ענפים ששרטו את פניו,
ובכל מקום בו עצים היו דלילים יותר גשם ירד
עליו והרוח שרקה.
בסוף ראה אור וכעבור רגע, מבולבל ורטוב,
כרע ברך ליד אש שבאח. האש באח להטה,
והעץ השמיע קולות פיצוח וסבא שוב הרגיש
קצת יותר נוח במחשבותיו.
"אנדריו קופפי!, אנדריו קופפי!"
קשה לאדם לקפוץ אחרי כל מה שעבר על
סבי, אך הוא קפץ בכל זאת, הביט סביב
וראה שהוא באותה הבקתה בה פגש את
פטריק לראשונה.
"אנדריו קופפי, אנדריו קופפי, ספר לי סיפור"

"אתה רוצה לשמוע סיפור?" אמר סבא
באומץ, כי היה כבר עייף מדי כדי לפחד "ובכן,
אם רק תסביר לי את זו, אודה לך מאוד."
והוא התחיל לספר על הכל מה עבר עליו
באותו הלילה מתחילה ועד סופה.
הסיפור היה ארוך, ואנדריו קופפי היה עייף.
כנראה נרדם כי כאשר התעורר ראה שהוא
שוכב במורד הגבעה והסוס שלו רועה בשקט
לידו.